

DARUL DE NEDESCRIS

Vlad Ardeiaș, Noiembrie 2020

● vizită nesperată

Datorită legilor în vigoare și a climatului religios ostil pentru Creștini, în perioada pe care am petrecut-o în misiune în Pakistan nu am reușit să discut cu niciun frate musulman despre credința islamică și cea Creștină. Am părăsit aeroportul din Lahore cu acest regret profund de a fi vizitat o țară fundamentalist islamică fără a putea discuta cu niciun musulman despre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar pentru că Tatăl nu lasă neîmplinită nicio dorință curată a unei inimi, câteva luni mai târziu am avut uimitoarea surpriză de a fi vizitat de un frate musulman pakistanez chiar la mine acasă. „Într-adevăr,” mi-am zis: „zicala ‚ai grijă ce-ți dorești că s-ar putea să se întâmple’ este adevărată!”. Dacă eu nu am reușit să vorbesc cu un frate musulman pakistanez în Pakistan, Dumnezeu a trimis unul chiar la mine acasă.

Pentru că am petrecut două zile împreună, am avut timp să discutăm despre multe subiecte și nu mică mi-a fost bucuria să constat că vizitatorul meu era un om de știință teist, angajat al Universității din Hamburg, Germania. Curând am ajuns la subiectul credinței în Dumnezeu care a trebuit să fie abordat cu totul diferit decât o facem de obicei. Biblia nu mai putea reprezenta o autoritate în această discuție, la fel cum nici Coranul nu putea fi o autoritate, așa că nu ne-a mai rămas decât cartea naturii cu legile ei care mărturisesc numai și numai Adevărul.

Provocarea

După ce am concluzionat amândoi că toate legile universului mărturisesc despre existența Unui Creator, am ajuns în mod inevitabil să discutăm despre modalitatea de a-L identifica pe Adevăratul Dumnezeu dintre toți cei prezenți în diversele religii de pe mapamond. Pare o țintă dificil de atins atunci când nu ai la îndemână o carte acceptată ca autoritate de toate părțile implicate în discuție, însă în realitate lucrurile nu stau chiar așa.

Adevăratul Dumnezeu trebuie să aibă un semn distinctiv pe care omul să-l poată înțelege, iar acesta nu poate fi decât cel mai înalt ideal la care poate aspira omul. Dumnezeu reprezintă suma tuturor superlativelor pozitive, motiv pentru care cel mai înalt ideal cunoscut omului trebuie să fie parte din natura lui Dumnezeu.

Concluzionând aceasta, nu a fost dificil de identificat acest ideal. Orice persoană sensibilă și realistă va recunoaște că cel mai înalt nivel spiritual cunoscut omului este dragostea. Vizitatorul meu a fost de acord imediat cu această afirmație. Problema însă constă în faptul că dragostea este un concept abstract care are nevoie să fie definit cu exactitate, mai ales în societatea modernă care a abuzat de atâția termeni, modificându-le înțelesul inițial. Astăzi oamenii lipesc eticheta „dragoste” pe tot felul de idei și practici care nu au nicio legătură cu dragostea. Așadar, următoarea provocare a fost aceea de a alfa ce este cu adevărat dragostea. Și pentru că omul, datorită naturii lui, este sortit greșelii, singurul loc în care putem descoperi dragostea în puritatea ei este Dumnezeu.

Următorul pas a fost acela de a înțelege că Dumnezeu, fiind infinit, nu poate fi înțeles decât prin modul în care El se raportează la noi, mai ales în contextul faptului că noi avem nevoie de ajutor.

Cuprins:

Demascat

Pag. 9

Așadar, atitudinea zeului față de om mărturisește despre natura zeului, despre imaginea pe care zeul respectiv o are despre dragoste.

I-am spus vizitatorului meu că-i pot oferi în câteva minute o descriere a dragostei din perspectivă Creștină și că accept provocarea ca dacă el îmi poate oferi o imagine superioară a dragostei, indiferent dacă este desprinsă din realitate sau din ficțiune, mă voi dezice pe loc de Creștinism și voi îmbrățișa acea nouă viziune.

Știu că sună înfricoșător, însă trebuie să înțelegem, să fim siguri că Adevărul poate sta în fața oricărei minciuni, indiferent dacă noi am auzit vreodată sau nu acea minciună. În Adevăr nu este frică pentru că Adevărul este dragoste.

Vizitatorul meu a acceptat propunerea mea și m-a ascultat cu atenție.

● imagine de ansamblu

Așadar, care a fost atitudinea zeilor diferitelor religii de-a lungul timpului față de om în nevoia lui fundamentală de ajutor? Privind lumea spirituală, descoperim că zeii se întrec și se contrazic în a oferi omului precepte pe care să le urmeze, cu promisiunea că dacă acesta va reuși să le respecte întocmai, va căpăta mântuirea. Desigur, aceste reguli și cerințe au variat de-a lungul timpului de la o religie la alta, de la o cultură la alta, însă principiul a fost mereu același: dacă omul reușea să împlinească cerințele zeului, acesta urma să-l binecuvânteze pe el, familia lui, copiii, proprietatea, recolta etc. Pe de altă parte, dacă omul eșua în a se supune acestor cerințe, zeii îl respingeau iar individul și familia lui erau priviți ca blestemați de comunitate și tratați ca atare.

Datorită faptului că zeii au oferit oamenilor legi, de obicei elementul definitoriu al raportării zeilor la om a fost dreptatea. Uneori nici dreptatea nu exista căci zeii cereau chiar și sacrificii umane în schimbul benevolenței lor! Alteori zeul manifesta milă și iertare atunci când omul arăta regret față de faptele sale și făcea apel la mila zeului.

Așadar, ceea ce avem ca manifestare a dragostei în modul în care zeii s-au raportat la om de-a lungul timpului este oferirea unui set de reguli, aplicarea dreptății față de cel care le încalca și uneori acordarea iertării celui care regreta propriul eșec.

Întrebarea care trebuie ridicată este dacă această atitudine reprezintă dragostea. Oferirea unui standard de viață, judecarea cu dreptate și uneori iertarea în cazul regretului față de propriul eșec este manifestarea practică a dragostei? Să nu uităm că imaginea pe care o avem despre dragoste va influența modul în care noi înșine la rândul nostru vom iubi.

Ei bine, majoritatea teiștilor, inclusiv cea mai mare parte a Creștinilor, cred că asta este dragostea. Întrebarea este însă cu ce îl ajută pe om toate acestea în mod practic în vederea rezolvării problemei sale fundamentale? Să ne amintim că problema fundamentală a omului este păcatul care este definitoriu pentru natura sa încă de la naștere. Așadar, cum poate natura omului să fie schimbată printr-un set de reguli, aplicarea dreptății și uneori a iertării în cazul regretului? Istoria mărturisește că acest răspuns la nevoia fundamentală a omului nu funcționează.

Iehova

În concepția Iudeo-Creștină, Iehova este adevărul Dumnezeu, Creatorul Cerului și al Pământului. Căutând în Vechiul Testament dragostea din perspectiva Creatorului Iehova, descoperim că timp de câteva mii de ani El ne-a oferit câteva declarații în ceea ce privește dragostea Sa. Probabil că una dintre cele mai cunoscute și relevante în acest sens este cea consemnată de Moise cu una dintre ocaziile în care s-a întâlnit cu Iehova:

„Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exodul 34:6, 7).

Această declarație este fantastică iar frumusețea ei iese în evidență mai ales când este așezată în contextul religiilor vremii. Pasajul conține o descriere menită să contrasteze cu zeii falși ai vremii. Iehova descrie echilibrul desăvârșit între justiție și bunătate: cuvintele „plin”, „încet”, „mii de neamuri”, „iartă” nu uimesc omul secolului 21, dar cu certitudine au constituit o

revelație extraordinară pentru cei din secolul 13 î.e.n., pentru popoarele care erau apăsate și chinuite de cerințele absurde ale zeilor lor. Descrierea continuă, asigurând în fața oricărui abuz, asigurând că cel vinovat nu va fi tratat ca nevinovat și astfel încurajat în căile lui distructive, și încheindu-se cu amintirea unei legi naturale tocmai pentru a sublinia că alegerile omului au consecințe dincolo de viața și ființa sa.

Absolut fermecat de ceea ce descoperise în Iehova, Isaia a exclamat:

„Voi vesti îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi! Voi spune marea Lui bunătate față de casa lui Israel, căci i-a făcut după îndurările și bogăția dragostei Lui.” (Isaia 63:7).

Așa cum am subliniat încă de la începutul acestui articol, singurul mod prin care omul poate înțelege ce este dragostea este contemplarea atitudinii lui Dumnezeu față de sine. Ce însemna pentru Isaia „bogăția dragostei Lui”? Contextual, el a numit „bogăția dragostei” lui Dumnezeu faptul că Acesta i-a primit înapoi la Sine pe evrei din nou și din nou, în ciuda continuei lor răzvrățiri. Într-adevăr, considerând detaliile istoriei poporului evreu din vechime, atitudinea lui Iehova este una uimitoare. Întrebarea este însă: este acesta plinătatea și plenitudinea Dragostei? Atât este Dumnezeu? Da: asta este maximul pe care-l poți spera de la ceilalți zei, însă Dragostea adevărată este infinit mai mult decât atât.

Întruparea Dragostei

Pentru că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8), pentru că natura lui este Dragoste, salvarea omului de către Dumnezeu nu se putea face decât prin El Însuși, adică prin Dragoste. Așadar, manifestarea Dragostei ESTE salvarea omului iar mântuirea omului ESTE arătarea Dragostei.

Desigur, pentru că este Creatorul întregului Univers și are putere și autoritatea supremă și infinită, Iehova ar fi putut ca din infinit, din eter, să rostească un cuvânt creator și toți oamenii să fie mântuiți. „Fiți mântuiți!” ar fi fost de ajuns să rostească, iar aceste două cuvinte ar fi adus și impus mântuirea tuturor oamenilor. Desigur, aceasta ar fi constituit o manifestare uimitoare a grației și milei divine: în ciuda răzvrățirii, El, în Dragostea Sa, să-i mântuiască pe oameni.

Însă această cale ar fi presupus rezolvarea problemei prin forța puterii ceea ce Iehova ar fi putut face chiar de la debutul mării controversate din ceruri dacă ar fi vrut, fără a mai aștepta până la punctul căderii omului. Forța puterii nu izvorăște însă din Dragoste, așa că Iehova a rezolvat problema prin manifestarea puterii Dragostei iar aceasta presupune mai mult decât o idee, un concept, un principiu, infinit mai mult decât atât:

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...” (Ioan 1:14).

Cu toate că aceasta ar fi însemnat atât de mult, Iehova nu a trimis CEVA din cer pentru noi, mântuirea adică. Nu! Asta n-ar fi putut nici pe departe să exprime Dragostea!

Iehova nu a coborât El Însuși din cer pentru a mântui omul, cu toate că aceasta ar fi fost de-a dreptul uimitor, un gest care ar fi întrecut cu mult orice și tot ce au făcut ceilalți zei la un loc pentru om. Dar nici acest gest nu ar fi putut să exprime Dragostea în profunzimea ei!

Iehova nu L-a trimis din cer nici măcar pe Singurul Lui Fiu născut pentru a mântui omul. Nu! Isus nu a fost un poștaş care să ne aducă un cadou ceresc, cu toate că imaginea Singurului Fiu născut al lui Dumnezeu vizitându-i pe toți oamenii, de la cel mai mic până la cel mai mare, de la palatul celui mai bogat până la coliba celui mai sărac, ar fi șocat întregul univers suficient pentru întreaga veșnicie de atunci înainte. Probabil că cel mai bine ne putem da seama de impactul unui asemenea gest privindu-L pe Fiul lui Dumnezeu mâncând în cort cu Avraam. Dar nu: nici măcar aceasta nu ar fi putut arăta Dragostea în toată amploarea ei!

Dragostea este infinit mai mult decât oricare dintre aceste manifestări și decât toate la un loc: Iehova L-a FĂCUT pe Singurul Lui Fiu născut mântuirea omului, făcându-L unul dintre noi, unul ca noi:

„Hristos Isus ... a fost făcut de Dumnezeu pentru noi ... răscumpărare” (1 Corinteni 1:30).

Isus nu a venit la noi pentru a ne mântui așa cum a venit la Avraam pentru a-l binecuvânta! Isus S-a făcut noi pentru a ne salva!

„Cuvântul S-a făcut trup...” (Ioan 1:14).

Desigur, aceste cuvinte au fost folosite atât de multe milioane de ori, încât pentru mulți dintre noi s-au perimat, pierzându-le astfel descoperirea profundă și absolut uimitoare. De-a lungul timpului au apărut teorii care ne-au spus că Isus a fost trup numai pentru perioada cât a fost aici, că și atunci El S-a bucurat de atributele divine pe care le-a moștenit prin nașterea din Tatăl, toate acestea menite numai să răpească grandoarea Dragostei arătată în faptul că „Cuvântul S-a făcut trup...” (Ioan 1:14).

Așadar, în acest context trebuie să întrebăm: în ce măsură S-a făcut Isus noi pentru a ne mântui?

„Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4:15).

Isus a fost slab ca și noi tocmai pentru ca toate ispitele, luptele și provocările noastre să aibă și asupra Lui același impact pe care-l au asupra noastră. Da, așa este: același impact pe care-l au și asupra noastră. Asta înseamnă că Isus nu S-a bucurat de nicio favoare specială în luptele Sale, ci în toate chinurile sufletești a simțit aceeași povară care deseori simțim cum ne zdrobește pe noi, același foc care uneori ne mistuie inimile și mințile sub presiunea ispitelor. „Cuvântul S-a făcut trup...” (Ioan 1:14) cu adevărat și pe deplin!

Pasajul de mai sus poate ridica însă o problemă, un zid de despărțire între El și noi, o diferență între Fiul lui Dumnezeu și trupul nostru: „... dar fără păcat.” (Evrei 4:15). Noi suntem mai jos decât numai a fi ispitiți: noi suntem ispitiți ca păcătoși, nu ca sfinți, nu ca „fără păcat” (Evrei 4:15). S-a coborât El chiar și până acolo? Cu adevărat „Cuvântul S-a făcut trup”-ul nostru pe deplin, în totalitate?

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21).

Dragă cititorule, nu uita că în acest articol ne-am propus să descoperim ce este cu adevărat Dragostea și dacă există vreun concept despre Dragoste mai înalt decât cel Creștin. Aceasta a fost provocarea pe care am acceptat-o în discuția cu vizitatorul meu pakistanez.

Așadar, cât de departe a mers Isus, Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, în cufundarea Sa în natura umană, în identificarea Lui cu omul? Desigur, acestea sunt concepte teologice cu care toți cititorii Bibliei sunt deja familiarizați, însă dacă nu cuprindem aspectul practic, pierdem bogăția Darului. De aceea în cele ce urmează vom analiza câteva dintre intervențiile practice ale omului Isus Hristos în încercarea de a surprinde din faptele și cuvintele Lui profunzimea identificării Lui cu tine și cu mine.

Reconfigurări teologice

Într-o zi Isus a fost întrebat care este cea mai mare poruncă din lege. Întrebarea a fost ridicată de un învățător al legii, de un teolog erudit, motiv pentru care ne așteptăm la un răspuns punctual și clar, teologic dacă vreți.

Isus ne-a obișnuit deja cu răspunsuri simple și clare la toate întrebările și problemele care I-au fost adresate, motiv pentru care aș vrea să-ți iei câteva secunde și, făcând abstracție de răspunsul lui Isus pe care cu siguranță îl știi deja, să te întrebi: la ce răspuns m-aș aștepta la această întrebare „Care este cea mai mare poruncă din lege?”.

Dacă cineva te-ar întreba „Care este cel mai frumos loc pe care l-ai vizitat vreodată?”, cel mai probabil i-ai arăta pe hartă acel singur cel mai frumos loc pe care l-ai văzut și i l-ai descrie pentru a-ți argumenta alegerea. Așadar, în mod normal ne-am aștepta ca Isus să răspundă la întrebarea învățătorului legii indicând spre unica cea mai importantă poruncă din lege.

Însă răspunsul lui Isus este diferit tocmai datorită naturii Dragostei:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.’ Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’” (Matei 22:37-39).

Afirmația lui Isus este nu numai de-a dreptul surprinzătoare și revoluționară, dar se găsește la limita cu erezia. De ce nu a spus Isus că a-L iubi pe Dumnezeu pe deplin este cea mai mare poruncă și să se oprească acolo? Desigur, înțelegem și dorința Lui de a oferi un răspuns mai amplu prin adăugarea și celei de-a doua poruncă în ordinea priorităților, însă Isus a spus un

cuvânt de neconceput: „asemenea ei”! Cum poate fi cea de-a doua egală cu prima? Cum se poate ca dragostea față de Dumnezeu să fie egală în importanță cu dragostea față de om?

Isus deschidea înaintea ochilor celor ce-L ascultau tainele naturii Dragostei, revelând ceva ce omenirea nu numai că nu mai văzuse până atunci, dar nici nu și-ar fi putut imagina!

Prin faptul că a egalat cele două porunci, Isus a egalat omul cu Dumnezeu în prioritatea închinătorului. Dragostea pentru Dumnezeu ESTE dragostea pentru om pentru că Dragostea este nepărtinitoare indiferent de obiectul ei, pentru că Dragostea este absolută indiferent de beneficiarul ei. Dragostea desăvârșită pentru Dumnezeu ESTE dragostea desăvârșită pentru om.

„Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeste pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” (1 Ioan 4:20).

Dragostea nu cunoaște limite de niciun fel. Dragostea este oarbă la diferențele dintre obiectele ei: indiferent că este vorba despre bogați sau săraci, prieteni sau dușmani, păcătoși sau Dumnezeu Însuși, Dragostea este deplină și desăvârșită către și pentru fiecare dintre ei în parte. Isus a spus și a arătat că orice este mai puțin decât atât nu este Dragoste.

Având concepția religioasă formată de revelația Vechiului Testament, cea mai mare de la acea dată, cel mai înalt standard al evreilor era reprezentat de lege. Legea desăvârșită oferită de Iehova Însuși reprezenta apogeul către care oricine putea și trebuia să tindă, centrul pe care fiecare credincios se lupta să-l atingă tot timpul vieții sale, scopul existenței fiecărui credincios în parte. Însă, așa cum am sugerat deja, legea și sistemul bazat pe aceasta nu avea menirea de a descoperi Dragostea pentru că nici nu putea. Acesta este motivul pentru care, atunci când Isus a fost chestionat cu privire la atitudinea Lui față de regulile legii, a răsturnat ordinea subordonării, așezând lucrurile potrivit adevăratei scări de valori divine:

„Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul, pentru Sabat” (Marcu 2:27).

Aceasta este o exprimare generică, un exemplu contextual din întreaga creație, însă principiul fundamental exprimat aici de Isus este faptul că scopul existenței creației este omul, nu invers. Tot ceea ce a fost creat, toată frumusețea și splendoarea creației a avut un scop precis: ființa umană. Prin aceasta, Dumnezeu, asemenea oricărui părinte, a arătat că scopul Său este omul, că omul reprezintă subiectul dragostei Sale, destinația finală a creativității Sale, parte din chiar scopul existenței Sale. De aceea totul se subordonează interesului primordial, ființa umană.

Această răsturnare de valori și priorități a fost și va rămâne întotdeauna generatorul celor mai mari persecuții religioase. Identificându-se cu ritualul religios, închinătorii jertfesc chiar și omul pentru a-l perpetua, demonstrând astfel întunericul fanatic în care se găsesc. Fanatismul religios a sacrificat întotdeauna omul în favoarea menținerii ritualului: personalitatea susținătorilor săi pe de o parte, și viața oponentilor săi pe de altă parte.

Isus însă a așezat individul și relațiile umane înaintea ritualului de închinare:

„dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.” (Matei 24:23, 24).

Motivul este lesne de înțeles: dragostea poate exista, se poate dezvolta și poate penetra universul numai în cadrul relațiilor. În afara acestora, dragostea nu poate exista decât ca iubire de sine care este exact reversul acesteia. De aceea niciun ritual religios, nicio componentă a închinării religioase nu are prioritate față de individ și relații. De îndată ce ritualului religios îi este conferită prioritate, el își pierde sensul inițial și capătă altul dezgustător:

„Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi și, oricât de mult v-ați ruga, n-ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge! Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!” (Isaia 1:12-17).

Sentimentele lui Dumnezeu sunt atât de puternice, încât declară nu numai refuzul de a participa la ritualul religios pe care El Însuși l-a poruncit, dar afirmă chiar că-l urăște. Ritualul religios este menit să-l învețe pe individ dragostea lui Dumnezeu față de om și astfel să inspire omului dragostea față de semenul său, motiv pentru care orice despărțire a dragostei de ritual îl transformă pe acesta din urmă într-o urâciune atât pentru Dumnezeu, cât și pentru orice persoană sensibilă și rațională.

Un Exemplu desăvârșit

Fiind întruparea dragostei lui Dumnezeu, Isus nu numai că a proclamat natura dragostei în contrast cu prioritizarea ritualului religios, dar a și fost un exemplu desăvârșit în acest sens.

Nunta din Cana a avut loc curând după debutul misiunii publice a Mântuitorului. Isus nu făcuse încă nicio minune ceea ce înseamnă că deocamdată apariția Lui nu avusese impactul ulterior. Prezența Lui la acea nuntă fusese desigur remarcată iar cei care se bucurau de spiritul Lui, erau fericiți să fie în compania Sa.

Când a aflat despre situația delicată creată de epuizarea stocului de vin, Maria nu a alergat la supermarket să cumpere repede câteva duzini de sticle, nu a chemat un taxi pentru a rezolva problema cât mai repede; nu. Inițiativa Mariei de a-L informa pe Isus ne arată certitudinea ei: Isus poate și vrea să intervină pentru acești tineri.

„Când s-a isprăvit vinul, mama lui Isus l-a zis: „Nu mai au vin.” Isus i-a răspuns: „Femeie , ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.” Mama lui a zis slugilor: „Să faceți orice vă va zice.” (Ioan 2:3-5).

Răspunsul lui Isus este cel puțin surprinzător pentru cei care sunt familiarizați cu reacția Lui la cererile oamenilor: El nu știa să spună „Nu!”. De data aceasta însă se pare că situația este diferită și ceea ce conferă greutate deciziei Sale este tocmai argumentul din spatele ei: *„Nu Mi-a venit încă ceasul.”* Ce înseamnă asta? În planul lui Dumnezeu încă nu sosise timpul pentru începerea desfășurării puterii Sale prin minuni. Așa cum am văzut, când vestea despre Făcătorul de minuni s-a răspândit, mulțimi care numărau mii de persoane au început să-L caute cu disperare ceea ce, desigur, obstrucționa învățătura pe care Isus dorea de asemenea s-o transmită oamenilor. Așadar, Isus a spus că-I este imposibil să intervină în mod miraculos în situația de față tocmai datorită planului lui Dumnezeu. Reacția Mariei, în contextul acesta, este de-a dreptul uimitoare: nu l-a mai adresat niciun cuvânt lui Isus, ci, adresându-se servitorilor, a spus: *„Să faceți orice vă va zice.”*

Dar Isus tocmai i-a spus că nu poate interveni; de unde a știut Maria că El le va spune ceva servitorilor?

Maria cunoștea prea bine inima lui Isus; ea știa că Isus va acționa în favoarea mirilor, chiar dacă nu venise timpul pentru asta. Maria știa că inima lui Isus nu putea avea liniște știind situația jenantă în care se găseau cei doi. Maria cunoștea dragostea lui Isus.

Desigur, Isus ar fi putut refuza și mai departe intervenția. Cine erau cei doi miri? Nimeni nu știe cum îi chema; identitatea lor s-a pierdut în cei două mii de ani care au trecut de atunci. Mai mult: aceasta nu era o chestiune de viață și de moarte, o situație de care depindea viața unui om; oh, nici pe departe. Dar pentru Isus cei doi tineri reprezentau întregul univers, căci dragostea Lui pentru ei era desăvârșită. Dragostea pentru o persoană care în contextul mării controversate pare nesemnificativă, întrece puterea noastră de înțelegere: Isus știe că mai presus de plan, este dragostea lui Dumnezeu și, bazându-Se pe creativitatea Acestuia, decide să-i ajute pe cei doi.

Un plan de luptă din cadrul unui război nu va fi întârziat din cauza nevoii momentane a unui soldat obscur; dimpotrivă, soldații sunt sacrificați pentru împlinirea planului. Dragostea acționează însă invers pentru că natura ei este total diferită: pentru Dumnezeu nu există niciun om obscur, niciun „oarecare” (Ioan 11:1), ci fiecare în parte are valoarea Fiului Său motiv pentru care chiar și nevoile noastre temporare primează în prioritățile Sale.

Astfel, răspunzând credinței și înțelegerii mamei Sale, Isus preface apa chioară în cel mai fermecător vin care a fost vreodată gustat de această planetă, arătându-și astfel slava (Ioan 2:11) dragostei Sale.

Cuvântul făcut trup

Ceea ce a făcut Isus pentru noi a izvorât din ceea ce este Isus pentru noi. Orice act de benevoленță este pe drept apreciat și onorat, dar există un nivel mai înalt decât „a da”; acesta este „a fi”. Isus nu numai că ne-a dat totul, dar El a devenit totul pentru noi într-un mod mult mai intim decât ne putem imagina și cuprinde vreodată.

Unul dintre cele mai grăitoare evenimente în acest sens este cel petrecut la mormântul lui Lazăr.

Isus afirmase răspicat planul Său de a-l învia pe Lazăr încă de când afluase despre boala lui. S-a îndreptat către casa prietenilor Lui având acest scop foarte clar, certitudinea și bucuria acestui eveniment determinându-L să-l împărtășească și cu ucenicii Săi înainte de a ajunge acolo. Inima Lui tresălta la gândul credinței lor care urma să cunoască o nouă experiență prilejuită de acest eveniment dureros.

Odată ajuns acolo însă, Isus este cutremurat, iar Ioan scrie cel mai scurt și probabil unul dintre cele mai revelatoare versete din Biblie:

„Isus plângea.” (Ioan 11:35).

De ce plângea Isus? Știind ceea ce urma să se întâmple în numai câteva minute, de ce nu se bucura?

Pentru a cuprinde și mai bine profunzimea și însemnătatea acestei reacții, vă propun o analogie:

Imaginați-vă că sunteți într-o drumeție pe munte împreună cu alți câțiva prieteni, în căutare după ciuperci. Pentru a acoperi o arie cât mai mare, vă răspândiți atât de mult încât aproape că nu-i mai puteți zări pe ceilalți printre copacii pădurii. Din timp în timp vă strigați unii pe alții, împărtășiți bucuria unei noi ciuperci găsite. La un moment dat auziți un strigăt de groază de la o depărtare de 5 minute: „Pe Bogdan l-a mușcat o viperă!”.

Pentru o clipă parcă vedeți aievea disperarea din ochii lui, groaza dinaintea morții, vă imaginați gândurile care-i năvălesc în mine. Dar Bogdan este disperat tocmai din cauza faptului că nu știe ceea ce tu știi: n-ai uitat acasă doza de antiviperin! Îi mulțumești lui Dumnezeu în gând pentru asta și o rupi la fugă către locul cu pricina. Ceea ce este important să înțelegem despre noi înșine într-o astfel de situație este următorul lucru: plângi pentru durerea și groaza lui Bogdan, sau te bucuri și ai un zâmbet în colțul gurii pentru că ai în buzunar obiectul care-i va salva cu siguranță viața? Oh, bucuria care ne-ar inunda inimile este de nedescris.

Dar Isus plânge. Isus, Cel care știe sfârșitul de la început, plânge. Isus, Cel care avea pentru Maria, Marta și Lazăr o surpriză de neimaginat, plânge.

Desigur, Isus a plâns pentru Ierusalim (Luca 19:41) pentru că știa că cetatea va fi distrusă, ceea ce a și spus. Asta putem înțelege cu ușurință. Dar de ce plânge Isus știind că Lazăr urma să iasă din mormânt peste numai câteva minute. Isus plânge știind ce va urma, în ciuda faptului că știa ce va urma!

Oh, adâncimile dragostei lui Dumnezeu! Cât de profundă este iubirea Lui pentru fiecare dintre noi în parte! Dragostea nu-I dă lui Isus aripi pentru a trece peste momentul plin de groază al prezentului numai pentru că știe viitorul, ci dimpotrivă, Îi adâncește în inimă fiecare durere prezentă a celui din fața Lui. Isus este una cu fiecare om în asemenea măsură încât simte durerea și groaza prezentului în ciuda preștiinței Sale. Identificarea Sa cu Maria și Marta, plânsul lor de pe fața Lui este identificarea Părintelui Ceresc cu fiecare om care a trăit, trăiește sau va trăi vreodată. Dragostea determină contopirea absolută a celor două ființe care se iubesc, contopire care face ca cele două inimi să rezoneze la fiecare moment dat, indiferent de ceea ce le rezervă viitorul.

Isus era la mormântul unui „oarecare Lazăr din Betania” (Ioan 11:1), dar lacrimile Lui ne arată că pentru inima Sa acest pronume nehotărât nu înseamnă „fără importanță, neînsemnat, care nu iese din comun” (DEX), ci mai degrabă faptul că dragostea Sa este aceeași pentru oricare dintre pământeni.

Isus este tu în fiecare clipă, în fiecare experiență, ceea ce înseamnă că pentru Isus nu există nicio experiență în afara experienței tale. Majoritatea Creștinilor au greșita impresie că Isus se delectează în mediul imaculat al Cerului, de parcă o mamă ar putea lua cina la restaurant în

timp ce copilul ei este bolnav acasă. Durerea cuprinde și înghite capacitatea de a savura pe deplin orice bucurie; conștiința existenței chinului păstrează o umbră de neșters asupra inimii care este mistuită de suferința obiectului dragostei sale. De aceea, singura experiență prezentă a lui Isus este experiența ta și a mea:

„Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.” (Matei 25:35, 36).

Față în față cu marele preot, scuipat, înjosit, lovit și ocărât, Isus se pregătea de ceea ce era mai rău: moartea pe cruce. Începând din Ghetsimani, umbrele morții și retragerea prezenței Tatălui chinuiau într-un mod cu totul nou și de neimaginat inima Mântuitorului. Ispitele care năvăleau în mintea Lui aveau un impact mult mai puternic în această nouă conjunctură. Tot ceea ce constituise un ajutor divin Îi fusese retras: acum era numai Omul Isus Hristos, Singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, întruparea Dragostei dezbrăcată de orice protecție, expusă celor mai sfâșietoare atacuri demonice. Cum va reacționa Dragostea? Ce este Dragostea curată? Cum răspunde Dragostea neprotejată?

Desigur, oricine ar fi fost în locul Mântuitorului ar fi tremurat în chinurile așteptării sentinței. Orice rază de speranță ar fi fost exploatată la maxim de mintea care caută instinctiv o cale de scăpare, orice cale de scăpare. Gândurile se îndreaptă instinctiv către propria persoană, iar inima este umplută de regretul despărțirii iminente de viață.

Dar Isus? Dar Dragostea? Ce făcea Isus în timpul procesului Său? La ce se gândea Isus în timp ce era batjocorit și ocărât? La ce era atent?

„Petru a răspuns: „Omule, nu știu ce zici.” Chiar în clipa aceea, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul. Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul” (Luca 22:60, 61).

Isus știa că urma o secundă vitală pentru salvarea lui Petru: Petru Îl va trăda, cocoșul va cânta, Petru își va aminti de cuvintele lui Isus, va realiza ce a făcut și apoi secunda în care disperarea îi va cuprinde inima și deznădejdea mintea. Isus nu era atent la ceea ce se întâmpla în sala de judecată și nici la ce I se întâmpla Lui. Oh, nu! Atenția Lui era îndreptată afară, să nu cumva să rateze sunetul cântatului cocoșului care marca momentul de aur, singurul moment în care Petru mai putea fi salvat. Astfel, când a auzit cântatul, Isus S-a întors și, cu o privire, i-a umplut mintea și inima lui Petru de asigurarea dragostei Lui necondiționate.

Dumnezeu este Dragoste iar Dragostea a fost arătată în Fiul Său Isus Hristos, în Cel care a devenit tu și eu într-un mod mult mai intim decât am crezut vreodată.

L-am provocat pe oaspetele meu pakistanez să-mi ofere ceva mai înalt decât această descoperire. N-a putut. Și pentru că este suficient de inteligent, nici măcar n-a încercat.

Dragostea astăzi

Întrebarea este ce să facem noi astăzi cu această descoperire a Dragostei? Omenirea pierde din lipsă de dragoste iar Creștinismul a devenit irelevant pe scena mondială tocmai datorită eșecului de a revela această Dragoste lumii.

Doi dintre cei mai proeminenți apostoli ne îndeamnă la unison:

„Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi...” (Efeseni 5:2).

„Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” (1 Ioan 4:11).

Cum ne-a iubit Dumnezeu și astfel să ne iubim unii pe alții? Cum ne-a iubit Isus și astfel să ne iubim unii pe alții? Isus a uitat de Sine și a devenit noi; pentru Isus n-a mai existat nimic în afară de durerea noastră și a luat-o asupra Lui făcându-Se noi. De aici și îndemnul:

„Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.” (Romani 12:15).

Dacă ești trist, lasă tristețea ta și bucură-te cu cel care se poate bucura. Dacă ești bucuros, lasă bucuria ta și plângi cu cel care plânge. Contopirea inimilor este rezultatul natural al Dragostei. Iar de această experiență nu se pot bucura decât cei care se nasc din nou din Cel care este Dragoste, decât cei care-L păstrează pe El, Dragostea, mereu și deplin în inimile lor.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui de nedescris.” (2 Corinteni 9:15 KJV).

DEMASCAT

Imad Awde

În timp ce vorbește despre același spirit, Pavel folosește următoarea terminologie: spirit, spiritul lui Dumnezeu, spiritul lui Hristos, Hristos, spiritul Celui ce L-a înviat pe Hristos.

În mintea lui Pavel, toate aceste cuvinte se referă la același spirit care locuiește în credincios. Este interesant faptul că el numește spiritul „Hristos” în același pasaj. De ce a ajuns Pavel la această concluzie?

Observați despre cine spune Isus că va locui în noi atunci când primim Mângâietorul (spiritul sfânt):

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

Atunci când primit spiritul sfânt, Îl primim atât pe Tatăl cât și pe Isus. Cum se poate asta?

În primul rând, am descoperit din Galateni 4:6 că Pavel a spus că „Dumnezeu a trimis duhul Fiului Său în inimile noastre” și am înțeles că asta se referă la viața sau persoana lui Isus Hristos Însuși.

În al doilea rând, observați următoarele versete:

„că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:19).

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.” (Ioan 14:10, 11).

Dumnezeu Tatăl a fost în Hristos. Cum a fost asta posibil? Biblia ne oferă răspunsul:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați...” (Luca 4:18. Vezi și Isaia 61:1).

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” (Isaia 11:2. Vezi și Isaia 42:1; Matei 3:16).

Dumnezeu a spus: „Îmi voi pune duhul în El” (Isaia 42:1). Descoperim acest lucru împlinindu-se la întrupare când spiritul sfânt a venit asupra Mariei și a fost din nou confirmat la botezul lui Isus. Toate aceste ocazii vorbesc în mod clar despre „spiritul LUI Dumnezeu”, nu despre „Dumnezeu spiritul”.

Tatăl are un spirit; așa spune Biblia. Fiul are de asemenea un spirit; Biblia spune și acest lucru de asemenea. Și totuși ceva s-a întâmplat la întrupare și la înviere care i-a determinat pe scriitorii Scripturii să spună că este un singur spirit. Isus S-a referit la acest un spirit ca fiind Mângâietorul sau duhul adevărului (Ioan 14:16, 17). De asemenea a mai spus că dacă nu pleacă, acest Mângâietor nu va veni (Ioan 16:7). Iată de ce a trebuit ca Isus să plece pentru ca Mângâietorul să vină:

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.” (Ioan 7:38, 39).

Probabil că acesta este cel mai important text din tot acest capitol. Ioan a fost foarte clar. El a spus că acest Mângâietor nu a putut fi oferit înainte de proslăvirea lui Hristos care, desigur, a avut loc la învierea Lui. Isus a trebuit să fie proslăvit pentru ca „spiritul”, „duhul adevărului” sau „Mângâietorul” să poată veni.

De ce? Dacă spiritul sfânt este o altă persoană decât Isus, așa cum afirmă trinitatea, de ce nu a putut fi oferit înainte de proslăvire? Vedeți, spiritul lui Hristos a fost în profeții din vechime. Spiritul Tatălui a fost turnat pe Isus la întruparea Sa. Însă, este important să înțelegem că Mângâietorul pe care Isus a promis că-l va trimite nu este exact ca spiritul lui Hristos care a fost în profeții din vechime.

Prin întrupare, Isus a intrat într-o experiență pe care nu a avut-o niciodată înainte. El a devenit om. A luat asupra Sa natura umană pe care n-a avut-o niciodată înainte. Însă Isus, Dumnezeu-om, a locuit Dumnezeu Tatăl. În El, natura umană și cea divină au fost unite. El a fost născut din femeie (Galateni 4:4), și totuși în El a locuit plinătatea dumnezeirii (Coloseni 2:9).

Ca Ființă divino-umană, Isus l-a biruit pe Satan și mormântul. El a câștigat o experiență pe care n-a avut-o înainte. El a creat o credință care nu a existat înainte. Isus este capabil de a-i mângâia pe cei ispitiți și încercați pentru că El Însuși a fost odată ispitit (Evrei 2:18) și încercat. El este Mângâietorul nostru (Ioan 14:18; 1 Ioan 2:1. Rețineți că termenul tradus prin „mângâietor” în Ioan 14 este același tradus prin „mijlocitor” în 1 Ioan 2:1).

Pe cruce, Tatăl S-a despărțit de Fiul Său, ceea ce a rezultat în moartea Fiului Său. Însă, la învierea și întruparea lui Hristos, în mod deosebit subliniată la Cincizecime, spiritul Tatălui a fost turnat din nou pe Isus fără măsură. Natura umană a lui Isus reprezintă elementul crucial în proslăvirea Sa. Amintiți-vă de rugăciunea lui Isus:

„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea.” (Ioan 17:4, 5).

Dumnezeu-om Isus Hristos Îi cerea Tatălui proslăvirea. Ca Reprezentantul nostru, Cel de-al doilea Adam, ca Frate al nostru, El cerea proslăvirea Sa; și ca Unul dintre noi, El a primit proslăvirea la Cincizecime (Fapte 2:32, 33; 3:13; Evrei 1:8, 9). Acest lucru a fost făcut „pentru ca El,” Isus, „să umple toate lucrurile”, inclusiv trupul Lui, biserica (Efeseni 4:9, 10).

Spiritul a fost turnat fără măsură de la Tatăl peste Fiul, Capul trupului. De la Isus, Capul nostru, spiritul a curs în restul trupului. Spiritul pe care l-au primit apostolii la Cincizecime a fost Mângâietorul promis. Este spiritul Tatălui venind prin Hristos. Acest lucru a fost simbolizat prin ungerea lui Aaron ca mare preot (Psalmul 133:2).

Prin proslăvirea lui Hristos, spiritul Fiului a fost unit cu spiritul Tatălui, rezultând într-un singur spirit care este atât spiritul lui Dumnezeu cât și Hristos (Romani 8:9-11).

Acesta este acel un spirit, spiritul sfânt, care i-a călăuzit și le-a vorbit apostolilor; acesta este spiritul care a fost mințit și care trebuie să convingă lumea de păcat. Acesta este spiritul despre care a vorbit Ioan când a spus că „duhul sfânt nu fusese dat” (Ioan 7:39). Referindu-se la același spirit, Isus a spus: „Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” (Ioan 16:7).

Acest spirit nu este decât viața lui Isus Hristos în care se găsește viața Tatălui. Cu alte cuvinte, acest spirit nu este decât Isus Hristos Însuși în formă spirituală. Atunci când primim spiritul, Îi avem atât pe Tatăl cât și pe Fiul (Ioan 14:23), ceea ce înseamnă că spiritul sfânt este cel de-al treilea mijloc prin care Dumnezeu și Fiul Său pot fi prezenți personal cu noi, ca omniprezenți.

Da, spiritul sfânt este tot atât o persoană ca Dumnezeu și Hristos, dar nu este o altă persoană. Este chiar Persoana lui Isus Hristos Însuși, umplut cu toată „plinătatea” Tatălui. În următorul capitol vă voi împărtăși mai multe versete care accentuează acest adevăr.

Un alt spirit

„În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n-ați primit-o, o, cum îl îngăduiți de bine!” (2 Corinteni 11:4).

Avertismentul lui Pavel către corinteni nu a fost limitat la primirea unui alt Isus, ci s-a referit și la un alt spirit. În capitolul anterior am descoperit faptul că Biblia afirmă că nu există decât un singur spirit. În cadrul acestui capitol dorim să vedem ce spirit au primit corinteni. De îndată ce vom fi aflat acest lucru, vom putea și care spirit este „un alt spirit”.

Din nou, voi încerca să limitez trimiterile la scrisorile trimise corintenilor, de vreme ce pe ei îi investigăm. Observați următorul pasaj:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16. Vezi și 1 Corinteni 6:19).

Corinteni au înțeles că spiritul lui Dumnezeu este cel care locuia în ei. Amintiți-vă că mai devreme am descoperit că „spirit” înseamnă „viață”.

„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:11).

Spiritul tău nu este altcineva diferit de tine însuși. Este identitatea ta, propria ta viață; nu trupul tău, ci componentul spiritual, aspectul tău non-fizic. La fel, spiritul lui Dumnezeu nu este o entitate diferită de Dumnezeu. Este Dumnezeu Însuși fără o formă fizică. Este propria Sa viață.

Însă, textul subliniază o diferență foarte importantă. În timp ce spiritul omului este „în el”, spiritul lui Dumnezeu nu este limitat la forma trupească a lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi prezent pretutindeni (omniprezent) prin spiritul Său.

Observați ce mai spune:

„Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” (2 Corinteni 3:17).

Ați observat? „Domnul este Duhul”. Cine este Domnul.

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Împreună, textele de mai sus ne arată identitatea spiritului sfânt clar ca lumina zilei. Pavel spune că este „un singur Domn Isus Hristos” și apoi spune că „Domnul este duhul”. Pavel i-a învățat pe corinteni că spiritul sfânt este Isus Însuși în omniprezența Sa divină.

În lumina acestor descoperiri, este interesant și relevant ce le-a scris Pavel corintenilor:

„De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.” (1 Corinteni 15:45).

Această afirmație se armonizează în mod desăvârșit cu ceea ce am descoperit în capitolele anterioare. Isus a fost făcut un duh dătător de viață. La Cincizecime spiritul lui Isus a coborât peste apostoli. El a venit la ei sub forma Mângâietorului promis. El este spiritul adevărului. Observați ce citim în Fapte:

„Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.” (Fapte 3:26).

Dumnezeu L-a trimis pe Isus în formă spirituală pentru a-i binecuvânta pe copiii Săi. Asta este ceea ce a afirmat Pavel:

„Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!” (Galateni 4:6).

Potrivit cu Pavel, spiritul pe care l-au primit corinteni nu este altcineva decât spiritul lui Hristos sau viața lui Hristos. A fost Hristos Însuși fără formă umană; o manifestare spirituală a Lui Însuși.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5. Vezi și Romani 8:10; Galateni 2:20; Efeseni 3:17; Coloseni 1:26, 27; 1 Ioan 4:4).

Pavel nu a spus că avem cuvintele lui Hristos, gândurile lui Hristos sau pe prietenul lui Hristos. Nu; el a spus că Isus Hristos este în tine. (Romani 8:10). Și pentru că Dumnezeu era în Hristos (2 Corinteni 5:19), atunci când corinteni L-au primit pe Hristos, I-au primit pe Amândoi; spiritul lui Dumnezeu și spiritul lui Hristos (Ioan 14:23).

Acest aspect este foarte important pentru că, potrivit celor spuse de Pavel, a primi un alt Isus sau un alt spirit este o amăgire de la diavolul care a înșelat-o pe Eva în Eden.

Dar în ceea ce privește Creștinismul de azi? Are același spirit pe care l-a împărțit Pavel corintenilor, sau un alt spirit?

Din nou, așa cum am descoperit mai devreme, prin învățătura trinității, Creștinismul a primit un alt spirit decât pe Isus și pe Tatăl. Iată și alte exemple:

„Tatăl nu este Fiul, iar spiritul sfânt nu este Tatăl și nici Fiul.” (Understanding the Trinity by Jeffrey E. Brower and Michael C. Rea, University of Notre Dame p.2) (<https://www3.nd.edu/~mrea/papers/Understanding%20the%20Trinity.pdf>)

„Tatăl nu este Fiul; Fiul nu este spiritul; spiritul nu este Tatăl, etc.” (Bible Studies for Youth—Seventh-day Adventist Church. http://aucyouth.adventist.org.au/uploaded_assets/361517).

Doctrina trinității a introdus o altă persoană / ființă numită „Dumnezeu spiritul sfânt”. Potrivit acestei învățături, „Dumnezeu spiritul sfânt” este cel care locuiește în noi, „templul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:16), în timp ce Isus este în cer împreună cu Tatăl. Prin această învățătură, cea de-a treia persoană / ființă (Dumnezeu spiritul sfânt) a fost înfățișată ca fiind egală cu Dumnezeu, demnă de a primi închinare, reverență și adorare ca Dumnezeu. Și totuși, fiecare cercetător al Bibliei știe că expresia „Dumnezeu spiritul sfânt” nu este menționată niciodată în Scriptură.

În lumina acestor lucruri, pasajul următor este relevant:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2:3, 4).

Când Dumnezeirea influențează neprihănirea prin credință

„Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.” (1 Corinteni 6:17).

De când am devenit Creștin, am auzit expresia „neprihănirea prin credință” mai mult ca oricare alta. Multe cărți și predici există pe marginea acestui subiect și toate bisericile și grupurile Creștine cu care am intrat în contact pretind că și-au însușit acest adevăr. Atât legalisții cât și liberalii pretind a avea neprihănirea prin credință.

Ce este neprihănirea prin credință? Pentru a înțelege cum subiectul dumnezeirii afectează solia neprihănirii prin credință, trebuie să înțelegem mai întâi ce este neprihănirea prin credință. În câteva cuvinte, neprihănirea prin credință se referă la neprihănirea primită prin credință. Observați următorul pasaj:

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.” (Romani 3:20-22).

Să nu ratăm ideea principală. Pavel nu vorbește despre neprihănirea omului. El se referă chiar la neprihănirea lui Dumnezeu Însuși. El o numește „neprihănirea lui Dumnezeu”. Observați ce spune în capitolul 10:

„pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.” (Romani 10:3).

Neprihănirea fiindu-ne oferită, nu este de origine omenească; este neprihănirea care aparține lui Dumnezeu. Este ceea ce Martin Luther a numit „justitia alienum”, „o neprihănire străină”, o neprihănire care aparține de drept altcuiva. El a continuat spunând că este o neprihănire „extra nos”, din afara noastră, anume, neprihănirea lui Hristos.

Pavel este clar în solia lui. El îndreaptă cititorul către o neprihănire deosebită; o neprihănire care nu poate fi obținută prin supunerea față de lege. Dumnezeu Și-a manifestat neprihănirea deosebit de întregul principiu al legii, de întreaga idee de supunere față de lege ca mijloc de obținere a neprihănirii și de sistemul legalist pe care evreii l-au prezentat ca fundament al neprihănirii.

Neprihănirea lui Dumnezeu este disponibilă numai „prin credința lui Isus Hristos” pentru toți cei care „cred”. Singura condiție este „credința”. De aici vine expresia „neprihănire prin credință.” Ea reprezintă vestea bună că noi primim neprihănirea lui Dumnezeu prin credință.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

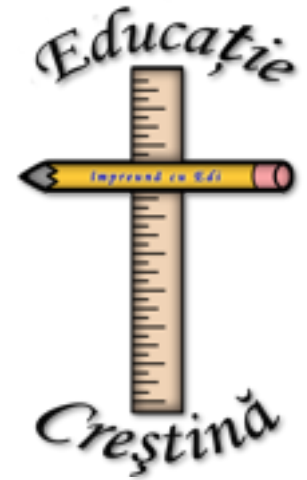
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Jesus' Gospel

Hitböl hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 128 Noiembrie 2020

Tiraj 77 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

